

ROBİNZON OLMASAM DA

Esse

Bu il təbiətin də kefi pozulub, eynən insanlar kimi. Dünyanı hədələyən taclı virus at oynadır meydana, ölkələr də öz işini bütün səviyələrdə ehtiyatlı tutmağa məcburdur.

Qarşısında nələc qaldığımız dünyə bəlasından xilas olmaq üçün vacib addımlar atılmış, həm ölkələr arası, həm də ölkədaxili qərarlar qəbul olunmuş, müəyyən qadağalar qoyulmuşdur. Bunlar hər biri insan üçündür, onun sağlamlığına xidmət edir və bu anlaşılındır. Düzdür, indi artıq karantin vəziyyətinin şərtləri yumşaldılmış, evdən çıxarkən icazə alınması da ləğv olunmuşdur. Amma...

Bu gün mövcud karantin rejimi zamanında ilk dəfədir ki, sadəcə şəhəri bir az dolaşmaq üçün evdən çıxmışam. Dünəndən əsməyə başlayan sürətli külək bu gün də axşama dək başımızı çölə çıxartmağa imkan verməyib. Axşama tərəf azca səngimədən istifadə edib geyinib evdən çıxdım... Yolun bir hissəsini miniklə gəlsəm də, qalanını piyada gəzə-gəzə getməyə üstünlük verirəm. İlahi, mən heç vaxt şəhəri belə fikirli, bu qədər qəmli-qüssəli, gözləri yolda, qulağı səsdə olan görməmişəm!

Hər addımdan diksinib gözlərini açan, hər gördüyü üzdə sevinc gəzib am-

ma tapmayan küçələr necə yazıq olub...Sən demə, hər şeyin bəzəyi İNSAN imiş, Yaradan onu boş yerə dünyaya "əşrəf" təyin etməyibmiş.. Böyük-böyük şəhərləri, ən kiçik kəndləri zinetləndirən, şərəfləndirən, qiymətə mindirən İNSANMIŞ, İNSAN!...O yoxsa dünyanın dadı-duzu da yox imiş... Hər sabah işə-gücə, axşamlar evinə, qonaqlığa, toya tələsən, içində min bir fikirlə yol gedib gələn bu insanlarla xoşbəxt imiş şəhər! İnsandan güc almış, yaşayırmış, gözəlləşirmiş, tamamlanırmış! O yoxdursa, deməli heç nə yoxmuş...

Bax, yenə də Tolstoyu xatırlayıram, məşhur yazıçıya görə: " Həyat bizi dörd əməliyyatla sınayır. Həqiqətlərlə vurur, ayrılıqlarla bölür, insanlıqdan çıxarır və sonunda özünü topla deyir!.."

Hava soyuq, həm də küləkli olduğundan, eyni zamanda üzü axşama doğru getdiyindən şəhər demək olar ki, boşdur! Düşüncələrimlə baş-başa üzü aşağı-dənizə tərəf adımlayıram, ətrafda gözümə təkəm seyrək adamlar deyir.

Dəniz kənarı park da sükut içindədir, həmişə fikirli dəniz indi gəmilərini batırır sanki. Küləyin səsi ləpələrin səsinə eşidilməz

edib.., hələ ağaclar, çiçəklər necə də yalnız görünür.., uzaqdan gələn tək-tək adamları görüb sevincimdən uçuram içimdə.. Yadıma məşhur Robinzon düşür, deyəsən onun nə çəkdiyi də indi tam aydınlaşır, filmə baxanda bəlkə də heç kəsin duymadığı hissdır bu. Mən də, olsun ki, başqaları da onun nitqini itirməməkdən ötrü daşlarla, ağaclarla danışmasına gülmüşük, amma indi...

*...Havası uçmuş,
Fikri dağınıq,
Benizi Ay tək solğun,
Ağlı uşmuş gecədi..*

*Bu gecə qapqara tozdu,
Sinəmdə bir qırıq sazdi.
Xoş arzudu, boş avazdi,
Yaman sərxoş gecədi.*

*Halını qananlar bilir,
Halına yananlar bilir.
Olacaq, olmayacaqlar
Könlünə damanlar bilir
Bağrı yanmış gecədi...*

...Axşam düşür, bir az da qeribseyir şəhər, bir azdan əl-ayaq tamam çəkəcək küçələrdən, lap darıxacaq onda. Daha dayana bilmirəm, sakitcə dənizlə də, insan əllərinin yaratdığı sahilboyu gözəlliklərlə də vidalaşib küləklə birgə yoluma davam edirəm..

Evdə ürəyimi boşalda biləcəyim bilgisayarımla gözəlyay məni...

